

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich)

COM(2011) 793 wersja ostateczna – 2011/0373 (COD)

(2012/C 181/17)

Sprawozdawca: **Jorge PEGADO LIZ**

Parlament Europejski, w dniu 13 grudnia 2011 r., oraz Rada, w dniu 14 grudnia 2011 r., postanowiły, zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich)

COM(2011) 793 final – 2011/0373 (COD).

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 9 marca 2012 r.

Na 479. sesji plenarnej w dniach 28–29 marca 2012 r. (posiedzenie z 28 marca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 121 do 11 – 8 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po licznych wezwaniach organizacji konsumentów i wielu opiniach EKES-u Komisja w końcu zdecydowała się przekształcić zalecenia 98/257 i 2001/310 w jeden spójny instrument prawny.

1.2 Zdaniem Komitetu najwłaściwszą podstawą prawną, oprócz art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, byłby art. 169 ust. 2 lit. b) i art. 4 Traktatu, a nie tylko art. 114.

1.3 EKES zaleca utworzenie opartych na wspólnych zasadach strukturalnych „europejskich ram zgodności”, które nie tylko uznawałyby procedury ADR posiadające wymagane we wniosku cechy, lecz także wskazywały w sposób ujednoczony i bez nakładania kosztów na przedsiębiorców biorących udział w tych procedurach.

1.4 EKES odnotowuje możliwość stosowania procedur ADR do pozwów zbiorowych, co jest pierwszym krokiem w kierunku urzeczywistnienia prawnego mechanizmu dochodzenia roszczeń zbiorowych na poziomie UE, zaleca jednak wyraźne uwzględnienie tej ewentualności w dyrektywie i odpowiednie określenie takiego systemu.

1.5 EKES stwierdza, że nie wyklucza to jednak potrzeby ani nie przekreśla pilnego charakteru stworzenia przez UE jednolitego instrumentu prawnego zbiorowego dochodzenia roszczeń na poziomie UE, którego nie zastąpi ewentualne rozszerzenie systemu ADR na pozwy zbiorowe.

1.6 Komitet popiera przepisy art. 7, 8 i 9 wniosku, lecz zaleca, by ze względów na pewność i jasność prawną utrzymać zawarte w zaleceniach definicje procesu kontradiktoryjnego

i zasady pełnomocnictwa oraz wyraźnie zagwarantować stronom możliwość wyboru albo adwokata, albo strony trzeciej (organizacji reprezentujących interesy konsumentów).

1.7 Komitet zaleca także, by nie zastępować zasady niezależności ogólnym pojęciem „bezstronności”, które ma inne znaczenie, jest mniej precyzyjne i ma inny charakter.

1.8 EKES jest niechętnie nastawiony do tego, by procedury ADR obejmowały skargi przedsiębiorców przeciw konsumentom, niemniej – uwzględniając postanowienia programu Small Business Act dla Europy – mikroprzedsiębiorstwa i małe przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość rozstrzygnięcia sporów z konsumentami poprzez zastosowanie systemów ADR w dokładnie określonych przypadkach i na podstawie warunków, które pozostają do sprecyzowania.

1.9 EKES podkreśla, że wniosek nie może w żadnym wypadku kwestionować systemów o charakterze obligatoryjnym, które już istnieją lub mogą powstać w państwach członkowskich zgodnie z panującymi w nich tradycjami prawnymi.

Zdaniem Komitetu fakt, że decyzje ADR nie muszą być wiążące dla stron można zaakceptować tylko wówczas, jeśli nie będzie się utrudniać dostępu stron do właściwych sądów – a wręcz zagwarantuje taką możliwość.

1.10 EKES zaleca, by w obecnym wniosku przytoczyć również fragment rozporządzenia w sprawie ODR w sporach konsumenckich dotyczący nadrzędności prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości, gdyż procedury ADR nie są ani substytutem ani też rzeczywistą alternatywą sądów, lecz cennym środkiem uzupełniającym w kontekście rozstrzygnięcia sporów.

1.11 EKES zaleca, by odważnie i jasno podejść do kwestii finansowania tych systemów, ze względu na to, iż organizacje reprezentujące konsumentów oraz niektóre państwa członkowskie nie posiadają środków, by sprostac rosnącym wydatkom związanym z wdrażaniem. Kwestia ta ma decydujące znaczenie dla zapewnienia bezstronności i niezależności systemów.

1.12 Zdaniem EKES-u należy przyrzeć się różnym przepisom oraz poprawić je, tak aby stały się jaśniejsze, mniej dwuznaczne i bardziej skuteczne. Zaleca więc Komisji uwzględnienie szczegółowych uwag poczynionych w niniejszej opinii.

2. Streszczenie wniosku

2.1 Znaczna część europejskich konsumentów napotyka problemy przy nabywaniu towarów i usług na rynku wewnętrznym, co często pozostaje bez odpowiedzi.

Zalecenia 98/257/WE ⁽¹⁾ i 2001/310/WE ⁽²⁾ okazały się nieskuteczne; nadal istnieją luki, zainteresowane podmioty są słabo poinformowane, a procedury w państwach członkowskich różnicowane.

Na przestrzeni lat przeprowadzono w tej dziedzinie szereg analiz, których zakres i wnioski należy mieć na uwadze.

W styczniu 2011 r. rozpoczęły się konsultacje publiczne, zaś 29 listopada 2011 r. przedstawiono ocenę skutków (SEC(2011) 1408 final).

Komisja wyznaczyła następujące cele we wniosku:

- a) zagwarantowanie, że wszelkie spory między konsumentem a przedsiębiorcą, wynikające ze sprzedaży towarów lub świadczenia usług w jakimkolwiek sektorze, będą mogły być kierowane do podmiotu ADR, zarówno przez konsumenta, jak i przedsiębiorcę;
- b) zapewnienie konsumentom możliwości uzyskania pomocy w wypadku sporu transgranicznego;
- c) zapewnienie przestrzegania przez ADR zasad w zakresie jakości, takich jak bezstronność, przejrzystość, skuteczność i sprawiedliwość, a ponadto świadczenia usług bezpłatnie;
- d) przekazanie w każdym państwie członkowskim jednemu właściwemu organowi odpowiedzialności za nadzór nad funkcjonowaniem wszystkich podmiotów ADR;
- e) ustalenie przez państwa członkowskie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar za naruszanie przepisów dotyczących informowania konsumentów oraz informacji, które mają być przekazywane właściwym organom;
- f) nieutrudnianie państwom członkowskim przyjmowania lub utrzymywania w mocy procedur pozasądowego rozstrzygnięcia takich sporów między przedsiębiorcami;

g) nieutrudnianie państwom członkowskim utrzymywania lub wprowadzania procedur rozpatrywania jednocześnie identycznych lub podobnych sporów między przedsiębiorcą a kilkoma konsumentami (pozwy zbiorowe);

h) zachęcanie państw członkowskich do powoływania podmiotów ADR odpowiedzialnych również za przedsiębiorców z innych państw członkowskich.

2.2 W tym celu Komisja proponuje przekształcić wspomniane wcześniej zalecenia w dyrektywę, tym samym nadając przepisom charakter wiążący i wykorzystując jako podstawę prawną wyłącznie art. 114 TFUE (ustanowienie rynku wewnętrznego).

2.3 Niemniej, dyrektywa nie nałoży na przedsiębiorców obowiązku podporządkowania się procedurom ADR ani też uznania ich wyników za wiążące.

2.4 Omawiana dyrektywa ma charakter nadrzędny w stosunku do aktów prawa Unii zawierających przepisy mające na celu zachęcenie do ustanawiania podmiotów ADR, jednak tylko wówczas, gdy przepisy te nie gwarantują przynajmniej takiego samego poziomu ochrony konsumentów.

2.5 Dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich podmiotów zajmujących się na stałe rozwiązywaniem sporów w ramach ADR, włączając w to zinstytucjonalizowane procedury arbitrażu, które nie mają charakteru doraźnego.

3. Uwagi ogólne

3.1 Komitet w licznych opiniach od lat nalegał na przekształcenie zaleceń 98/257/WE i 2001/310/WE w spójne prawo, dlatego z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, choć uznaje ją za nieco spóźnioną i pragnie poczynić pewne uwagi. Zastanawia się też, czy ze względu na większą pewność prawa nie lepiej byłoby zdecydować się na rozporządzenie zamiast dyrektywy.

3.2 Odnośnie do podstawy prawnej, zdaniem Komitetu chodzi nie tylko o proste urzeczywistnienie rynku wewnętrznego, lecz o instrument ochrony konsumentów, dlatego też najważniejszą podstawą prawną – jeśli nie przytoczymy art. 81 – oprócz art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, byłby art. 169 ust. 2 lit. b) i art. 4 Traktatu, a nie tylko art. 114.

3.3 Z zadowoleniem przyjmuje wykluczenie procedur, które błędnie przedstawiane są jako polubowne rozwiązywanie sporów konsumenckich, a w rzeczywistości są jedynie posunięciem marketingowym, gdyż podmioty odpowiedzialne za ich prowadzenie to osoby pracujące dla danego przedsiębiorstwa i opłacane przez nie, co wyklucza ich bezstronność i niezależność. By uniknąć wątpliwości, EKES zaleca utworzenie „europejskich ram zgodności”, które nie tylko uznawałyby procedury ADR posiadające wymagane we wniosku cechy (na wzór istniejących w Hiszpanii ram zaufania), lecz także wskazywały w sposób ujednolicony i bez nakładania kosztów na przedsiębiorców biorących udział w tych procedurach, dzięki czemu udałoby się zyskać zaufanie konsumentów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 115 z 17.4.1998, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 109 z 19.4.2001, s. 56.

3.4 Z zadowoleniem przyjmuje poszerzenie definicji konsumenta, zgodnie z nową dyrektywą w sprawie praw konsumentów⁽³⁾, na umowy o dwojakim celu, w ramach których działalność handlowa nie przeważa w ogólnym kontekście umowy; pragnąłby jednak, aby wyraźnie wspomniano o tym we wniosku.

3.5 Popiera próby rozciągnięcia funkcjonowania wprowadzonego systemu na konflikty transgraniczne i oczekuje, że Komisja ułatwi tworzenie warunków umożliwiających ADR faktyczne zajęcie się tymi przypadkami, zwłaszcza poprzez rozstrzyganie sporów drogą elektroniczną i dzięki wzmocnieniu współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi⁽⁴⁾. Zaleca Komisji, by, opierając się na art. 6 ust. 4 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie ODR, organizowała co najmniej raz w roku posiedzenie właściwych władz krajowych wskazanych w art. 15 wniosku dotyczącego dyrektywy, tak aby umożliwić wymianę sprawdzonych rozwiązań i dyskusję nad ewentualnymi problemami związanymi z funkcjonowaniem ADR.

3.6 Popiera możliwość stosowania procedur ADR do pozwów zbiorowych, co jest pierwszym krokiem w kierunku urzeczywistnienia prawnego mechanizmu dochodzenia roszczeń zbiorowych na poziomie UE, pragnąłby jednak, by wyraźnie uwzględniono tę ewentualność w dyrektywie i odpowiednio określono ten system, zamiast pozostawiać go w gestii państw członkowskich. EKES już w wielu opiniach podkreślał potrzebę i pilny charakter stworzenia przez UE jednolitego instrumentu prawnego zbiorowego dochodzenia roszczeń na poziomie UE, którego nie zastąpi ewentualne rozszerzenie systemu ADR na pozwy zbiorowe.

3.7 Odnotowuje potrzebę zapewnienia, by podmioty zarządzające ADR i odpowiedzialne za ich funkcjonowanie – począwszy od urzędników, mediatorów lub arbitrów – posiadały wiedzę, możliwości oraz doświadczenie osobiste i zawodowe w celu uczciwego i bezstronnego wykonywania czynności. Należy im również stworzyć warunki do swobodnego i niezależnego wykonywania zadań. W tym kontekście EKES apeluje, by warunki te zostały dokładnie określone we wniosku, tak aby zapewnić ich jednolity charakter w całej UE.

3.8 Popiera przepisy art. 7, 8 i 9 wniosku dotyczące funkcjonowania ADR, które powtarzają niektóre z przytoczonych już zaleceń. Zastanawia się jednak, z jakiego powodu pominięto niektóre podstawowe zasady wynikające z tych zaleceń, jak np. zasadę legalności i swobodę działania.

Zaleca, by ze względów na pewność i jasność prawną utrzymać definicje procesu kontradyktoryjnego i zasady pełnomocnictwa oraz wyraźnie zagwarantować stronom możliwość wyboru albo adwokata, albo strony trzeciej (organizacji reprezentujących interesy konsumentów), zamiast traktować te kwestie w sposób zawołowany w art. 8 lit. a) i 9 ust. 1 lit. a).

Komitet nie akceptuje zastąpienia zasady niezależności ogólnym pojęciem „bezstronności”, które ma inne znaczenie, jest mniej precyzyjne i ma inny charakter.

3.9 EKES jest niechętnie nastawiony do tego, by procedury ADR obejmowały skargi przedsiębiorców przeciw konsumentom, nie tylko dlatego, że jest to sprzeczne z tradycjami panującymi w większości państw członkowskich, a nawet ze stanowiskiem przyjmowanym wielokrotnie w minionych latach przez Komisję i PE, lecz przede wszystkim dlatego, że podmioty ADR zamieniłyby się w miejsca rozstrzygania sporów związanych z niewywiązaniem się z płatności. Tym samym pominięto by system wprowadzony przez UE dla drobnych roszczeń, a ADR zostałyby nadmiernie obciążone skargami, co sparaliżowałoby systemy nieposiadające odpowiedniej zdolności reagowania.

Niemniej ze względu na postanowienia programu Small Business Act dla Europy mikroprzedsiębiorstwa i małe przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość – w warunkach, które pozostają do określenia i sprecyzowania – zastosowania systemu ADR do rozwiązania sporów z konsumentami związanych z nieodebraniem zamówienia, nieodebraniem towaru po naprawie czy niestawieniem się po dokonaniu rezerwacji.

3.10 Zdaniem Komitetu wnioski nie może w żadnym wypadku kwestionować systemów o charakterze obligatoryjnym, które już istnieją lub mogą powstać w państwach członkowskich zgodnie z panującymi w nich tradycjami prawnymi.

3.11 Zdaniem Komitetu fakt, że decyzje ADR nie muszą być wiążące dla stron można zaakceptować tylko wówczas, jeśli zagwarantuje się wyraźnie dostęp konsumentów i przedsiębiorców do właściwych sądów. W przeciwnym wypadku podkopano by wiarygodność i skuteczność ADR. Ponadto trudno zrozumieć, w jaki sposób orzeczenia arbitrażowe lub orzeczenia podobnych instytucji, mające faktycznie charakter wyroków sądowych, miałyby wpisać się w ten system.

3.12 EKES ubolewa, że w obecnym wniosku nie przytoczono fragmentu rozporządzenia w sprawie ODR w sporach konsumenckich dotyczącego nadrzędności prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości, gdyż procedury ADR nie są ani

⁽³⁾ Dyrektywa 2011/83/EU (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64); opinia EKES-u: Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 54.

⁽⁴⁾ Szczególnie w ramach rozporządzenia 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi; zob. opinia EKES-u, Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 69.

substytutem ani też rzeczywistą alternatywą sądów, lecz cennym środkiem uzupełniającym w kontekście rozstrzygnięcia sporów⁽⁵⁾.

3.13 EKES dziwi się, że ani w uzasadnieniu omawianego wniosku, ani w programie na lata 2014–2020 nie podjęto odważnie i jasno tematu finansowania tych systemów, tym bardziej że organizacje reprezentujące konsumentów uważają to zagadnienie za istotne, a niektóre państwa członkowskie nie posiadają środków, by sprostać rosnącym wydatkom związanym z nowymi strukturami, kształceniem mediatorów i innych urzędników, informowaniem konsumentów i udzielaniem im pomocy, przygotowywaniem sprawozdań oraz realizowaniem nowych zadań biurokratycznych. Powszechnie uważa się, że kwestia ta ma decydujące znaczenie dla zapewnienia bezstronności i niezależności systemów⁽⁶⁾.

3.14 Komitet zaleca Komisji, by – jeśli jeszcze tego nie uczyniła – przeprowadziła ocenę działań regulacyjnych podejmowanych przez państwa członkowskie w celu wdrożenia dyrektywy 2008/52/WE⁽⁷⁾ w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (art. 12), zgodnie z zaleceniami PE⁽⁸⁾.

4. Uwagi szczególne

4.1 Art. 2 ust. 2 lit. a)

Wyrażenie „zatrudnione są wyłącznie przez przedsiębiorcę” wzbudza wątpliwości i stwarza możliwość wieloznacznej interpretacji. Należy je zastąpić sformułowaniem „utrzymują lub utrzymywali w ostatnich 3 latach stosunki zawodowe powodujące zależność gospodarczą lub inną, która mogłaby wpłynąć na ich niezależność”.

4.2 Art. 4 lit. e)

Definicja jest zbyt ogólna i niesprecyzowana. Należy uzupełnić ją o zasady, które powinny przyświecać funkcjonowaniu podmiotów ADR oraz decydować o ich przynależności do sieci uznawanych podmiotów.

4.3 Art. 5 ust. 3

Komitet nie do końca rozumie, jaki jest zasięg tego artykułu, lecz obawia się, że nie zapewni on pożądanej skuteczności i zamiast promować potrzebną harmonizację, dzięki zintegrowanemu funkcjonowaniu na poziomie europejskim i krajowym wszystkich procedur ADR, z zachowaniem tej samej logiki wspólnych i identycznych systemów, raczej spowoduje, że

⁽⁵⁾ We wniosku w sprawie ODR w sporach konsumenckich stwierdza się: „Prawo do skutecznego środka prawnego i prawo dostępu do bezstronnego sądu są prawami podstawowymi zagwarantowanymi w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Procedury internetowego rozstrzygnięcia sporów nie mogą zmierzać do zastąpienia procedur sądowych i nie powinny pozbawiać konsumentów ani przedsiębiorców ich praw do dochodzenia roszczeń przed sądami. Nic w niniejszym rozporządzeniu nie powinno zatem uniemożliwiać stronom korzystania z ich prawa dostępu do systemu sądowego”.

⁽⁶⁾ Zob. opinia EKES-u INT/608 (w przygotowaniu).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 3; opinia EKES-u: Dz.U. C 286 z 17.11.2005, s. 1.

⁽⁸⁾ Sprawozdanie w sprawie wdrożenia dyrektywy o mediacji w państwach członkowskich (A7-0275/2011, sprawozdawca: A. McCarthy).

państwa członkowskie utrzymają swoje obecne struktury i ustanowią jedynie formalnie procedurę uzupełniającą, która w praktyce nie pomoże rozwiązać obecnych problemów geograficznych i sektorowych.

4.4 Art. 6

EKES pragnąłby, aby przy ustalaniu i kontrolowaniu wymogów dotyczących kompetencji i bezstronności zagwarantować aktywny udział organizacji reprezentujących pracowników i konsumentów, zwłaszcza podczas wyboru i mianowania osób fizycznych odpowiedzialnych za rozstrzygnięcie sporów. Zadania tego nie można powierzać biurokratom i urzędnikom oficjalnego aparatu państw członkowskich.

4.5 Art. 7

Oprócz „obowiązków działania” należałoby nałożyć również „obowiązek rezultatu”, aby zweryfikować, czy procedury ADR przynoszą rzeczywiste rezultaty sektorom obejmującym najwięcej roszczeń, mają wpływ na jakość usług świadczonych przez przedsiębiorstwa i aktywnie wzmacniają zaufanie do korzystania z nich.

Z drugiej strony państwa członkowskie muszą koniecznie zapewnić, że podmioty ADR będą udostępniać informacje na temat świadczonych usług (zwłaszcza usług w zakresie informowania, mediacji, procedur pojednawczych i arbitrażu), środków finansowych (gwarantując tym samym niezbędną przejrzystość tych procedur i zwiększając zaufanie konsumenta) oraz poziomu zadowolenia użytkowników.

W odniesieniu do ustępu 2, oprócz corocznych sprawozdań z działalności podmioty ADR powinny także przedstawiać – z wykorzystaniem własnych kanałów komunikacji – roczny budżet oraz streszczenie orzeczeń arbitrażowych, bez uszczerbku dla określonych w prawie krajowym (związanym z transpozycją dyrektywy 95/46/WE) przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych.

4.6 Art. 9

Choć EKES uznaje znaczenie zasady sprawiedliwości, kwestionuje pominięcie zasady legalności, przytoczonej w zaleceniu Komisji z 30 marca 1998 r.⁽⁹⁾ Brak takiego przepisu w dyrektywie mógłby okazać się szkodliwy dla konsumentów w transgranicznych stosunkach handlowych, zwłaszcza jeśli przepisy prawa w państwie zamieszkania konsumenta zapewniają większy stopień ochrony niż prawo państwa członkowskiego, w którym ma zastosowanie procedura ADR. EKES podkreśla potrzebę włączenia zasady legalności do zakresu obecnej dyrektywy, aby zapewnić, że decyzje podmiotów ADR nie pozbawiają konsumentów ochrony gwarantowanej na mocy obowiązujących przepisów.

⁽⁹⁾ Wyraźnie stwierdzono w nim odnośnie do sporów transgranicznych, iż „decyzja organu nie może pozbawić konsumenta ochrony przysługującej mu na mocy bezwzględnie obowiązujących przepisów państwa członkowskiego, w którym posiada on miejsce zwykłego pobytu, w przypadkach przewidzianych w art. 5 konwencji rzymskiej”.

4.7 Art. 10

EKES obawia się, że pewna dwuznaczność artykułu mogłaby wzbudzić w konsumentach przekonanie, że spór da się rozwiązać za pośrednictwem podmiotów ADR, gdy w rzeczywistości przedsiębiorca ma zaledwie obowiązek poinformowania o istnieniu takich procedur, nie musi jednak do nich przystąpić.

EKES wzywa Komisję, by we wniosku zagwarantowano państwom członkowskim możliwość wymuszenia na przedsiębiorcach udostępniania tych informacji przed zawarciem umowy, co pozwoli konsumentowi podjąć świadomą decyzję, gdyż z góry będzie wiedział, czy przedsiębiorca korzysta z podmiotów ADR.

Bruksela, 28 marca 2012 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

Zdaniem Komitetu niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania zawartego w ustępie 2 należy traktować jako nieuczciwe praktyki handlowe i uwzględnić je w wykazie załączonym do dyrektywy 2005/29/WE, niezależnie od kar przewidzianych w art. 18.

4.8 Art. 15 do 17

Komitet obawia się, że przepisy te mogą być niewystarczające, by podmioty ADR w pełni sprostaly wymaganiom, zwłaszcza że opierają się na kryteriach samooceny. W tym kontekście istotne znaczenie ma wspieranie przez Komisję bezpośredniego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w monitorowanie tych procedur, poprzez właściwe organy reprezentujące zainteresowane sektory ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁰⁾ Jak na przykład ma to miejsce w sektorze energii we Włoszech. Mimo że w tym wypadku chodzi o publiczny podmiot ADR, to jest on zarządzany przez przedstawicieli konsumentów i przedsiębiorstwa z sektora energii, dzięki czemu konsumenci aktywnie uczestniczą w kształceniu specjalistów.

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Następujące fragmenty opinii sekcji, które uzyskały poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone na korzyść poprawek przyjętych przez Zgromadzenie (artykuł 54 ust. 4 regulaminu wewnętrznego):

a) Punkt 1.8

EKES nie zgadza się, by procedury ADR obejmowały skargi przedsiębiorców przeciw konsumentom.

b) Punkt 3.9

EKES nie zgadza się, by procedury ADR obejmowały skargi przedsiębiorców przeciw konsumentom, nie tylko dlatego, że jest to sprzeczne z tradycjami panującymi w większości państw członkowskich, a nawet ze stanowiskiem przyjmowanym wielokrotnie w minionych latach przez Komisję i PE, lecz przede wszystkim dlatego, że podmioty ADR zamieniłyby się w miejsca rozstrzygnięcia sporów związanych z niewywiązaniem się z płatności. Tym samym pominięto by system wprowadzony przez UE dla drobnych roszczeń, a ADR zostałyby nadmiernie obciążone skargami, co sparaliżowałoby systemy nieposiadające odpowiedniej zdolności reagowania.

Zgodnie z art. 51 ust. 4 regulaminu wewnętrznego poprawki zostały rozpatrzone łącznie.

Wynik głosowania

Za: 80

Przeciw: 52

Wstrzymało się: 19
